

სასახლსი გაზეთი

სურათებიანი დამატება

გაზეთის № 37.

კვირა, 20 ივნისი 1910 წ.

დამატების № 6

ბიზნის ფილა ნინო ფილა მონასტერი

(დასასრული *)

აი ამ უუძველეს ქართველთა განმანათლებლის სათაყვანო საფლავთან გასხნილ—იქმნა 22 ოქტომბერს 1889 წელს ქალთა სკოლა.

პირველ ხანებში სკოლა მოთავსებულ იქმნა ვიწროსა და წინამძღვრის ბნელ სადგომს ოთახებში; მაგრამ იღუმენია იუვენალიას მეცადინეობით მალე აშენდა სამ სართულიანი სახლი. სკოლაში იღებენ ყველას, განურჩევლად ეროვნებისა. ამჟამად სწავლობენ: ქართველები, რუსები, ბერძნები, აისორები და სხვანი. პირველად სკოლის გეგმა და კურსი განსაზღვრული არ იყო, შემდეგ იგი ორკლასიან სამრევლო სკოლად გადაკეთდა საპედაგოგიო განყოფილებით.

ძველი ტაძარი უკვე ველარ იტვედა მოწაფეებს, მონაზვნებსა და მლოცველებს. 1901 წელს იღუმენია იუვენალიამ ააშენა ახალი ეკლესია სწორედ იმ ადგილზე, სადაც წინა დროს იმყოფებოდა სამიტროპოლიტო კარის მიძინების პატარა ეკლესია. ეს ეკლესია დასრულია, მაგრამ ახალი ეკლესია აგებულია წმ. ნაკოლაზის იხელზე.

სწავლა განათლების საქმეობა დღითიდღე მატულობდა და სიზოგადოების სკოლისადმი თანაგრძნობა და სიმზაპატიაც იზრდებოდა, რის გამოც სკოლის შენობა უკვე დასრულებული იყო. ამისთვის ახალმა იღუმენიამ

ნიათ იუვენალია მეორემ (თამარ მარჯანიშვილი, თელავის მაზრიდამ.) აღძრა შუამდგომლობა და მიიღო სასულიერო უწყებიდან 2500 მან. ამ თანხით იღუმენიამ ააგო მეორე სამ სართულიანი შენობა. სკოლაში უმთავრესად ადგილობრივ მცხოვრებთა შვილები იზრდებოდნენ. ორკლასიან სკოლაში ძნელი იყო სწავლა, რუსულ ენის შესწავლა უძნელდებოდათ ამიტომ იღუმენია იუვენალიამ მეორემ გამოითხოვა 500 მანეთი დამატებით კლასის გასახსნელად.

სკოლის დანიშნულებაა გარდა საზოგადო და სარწმუნოებრივ ცოდნის შეძენისა, ხელსაქმისა, ხატვა-ხაზვისა, მუსიკისა და სხვათა სწავლება. მცხოვრებლები ყმაყოფილნი არიან ამ სკოლით და ამიტომ, რომ აქ ერთნაირად მიჰყავთ შვილები როგორც თავადებს, სამღვდლოებს, ისე გლეხებს.

1907 წლიდან იღუმენიად დაინიშნა ნინო, ქ. ნადეჟდა მიხეილის ასული ათანასიევისა უმაღლეს სწავლა განათლებით. ახალი იღუმენია შესაფერ მხნობას იჩენს სკოლის უკეთესად მოწყობის საქმეში, იგი დახელოვნებული პედაგოგია. ამისი დაუღალავის ზრუნვით სკოლა თან და თან უკეთ მიდის. მშვენიერადაა დაწყებული მომდგრალთა გუნდი ეტყობა მოძღვარ—მასწავლებელნი: ქ. ჩუტკერაშვილი, ნაცვლიშვილი და შინშიაშვილი მხნედ მუშაობენ მოწაფეთა გონებისა და სულიერ ძალთა გასაფართოებლად. აღსანიშნავია, რომ 1908 წლამდე ქართული ენა მიტოვებული იყო და არავითარი ყურადღება არ ჰქონდა მიქცეული. ამ წლიდან კი იღუმენიამ მოიწვია ქართული ენის მასწავლებელი. დღეს მოწაფენი სწავლობენ ქართულს. რუსის ბავშვებიც კი სწავლობენ ქართულ წერა-კითხვასა და ლაპარაკს.

საპატრიარქოს მღვდელმთავრის მამია მამბის დამარსებული.

*) იხ. სურათებიანი დამატება № 6.

გარდა ამისა მოწაფე ქალნი ვარჯიშობენ ბაღში, მოპყავთ ბოსტნეულობა. სწავლობენ მეფუტკრეობას, ხალიჩა-ფარდაგების ქსოვას და მებაბრეშუმეობას. დაურგავთ რამდენიმე ათასი ძირი თუთის ხე. წასულ წელს ბოდბის მონასტრიდან ტფილისის სააბრეშუმო სადგურში გაიგზავნა მონაზვნები მებაბრეშუმეობის შესასწავლად. სკოლაში კურს დამთავრებულნი რამდენსამე ხან სკოლაშივე რჩებიან პრაქტიკულად მებაბრეშუმეობის შესასწავლად. მომავალ წლიდან განზრახული აქვთ მოაწყონ აქ სპეციალურად აბრეშუმის ქიის მოვლა. ადგილობრივ მცხოვრებთიც შეუძლიანთ მივიდნენ და ისწავლონ.

ქართვლების მილიციონერები ლეკების მიჯნაზე სდარაჯობენ.
სურ. თ. ჰორშელტისა.
(ივ. ცისკარაშვილის კოლექციიდან).

წირვა-ლოცვა არეულია ხან ქართულ და ხან რუსულ ენაზე. ბედნიერ დღეებში წირვა ლოცვის დროს გალობს მონაზვნთა გუნდი. მაგრამ არსებობს მოწაფეთა გუნდიც, რომელიც მშვენიერად გალობს საეკლესიო საგალობლებს. გალობასა და მუსიკას ასწავლის მთავარ-დიაკვანი კ. ჩუტკერაშვილი. 1897 წლიდან, ანუ რაც ეს სკოლა ორ კლასიანად გადაკეთდა, კურსი გაათავა პირველ დაწყებითი სკოლების მასწავლებლის ხარისხით 175 მოწაფემ. ამათგან ქართველი იყო 125, რუსი 33, უდინი 7, ოსი 5, აისორი 2 და ბერძენი 3, აქედან: სასულიერო წოდებისა 59, გლეხთაგან 55, აზნაურთა 42 და მოქალაქენი 19.

ამ ენათ სკოლაში სწავლობს 129 მოწაფე: ქართველი 88, რუსი 27, ბერძენი 6, ოსი 4, უდინი 3, აისორი 1. ამათგან მონასტრის ხარჯზედ იზდებიან 71, თავის ხარჯზედ 43 და კავკასიაში მართლმადიდებლობის აღმადგენელ საზოგადოების ხარჯით 15, ასე რომ 86 იზდება არა თავის ხარჯზედ და აქედან 15 რუსი და 71 ადგილობრივი შვიდრთა შვილები. უკანასკნელი შეადგენენ: გლეხთაგანი 38, აზნაურნი 17 და სასულიერო წოდებისა 16.

გარედან მოსიარულე მოწაფენი არ არიან, ყველანი პანსიონში სცხოვრობენ. ვინც თავის ხარჯზე იზრდება, წლიურად იხდის 100 და 140 მანეთსა. სულ შვიდი მოწაფეა, რომელიც წლიურად 140 მან. იხდის.

ზემოთ აღნიშნულ დედლების მთავარ დიაკვნის გარდა სასწავლებელში ასწავლის 9 მასწავლებელი, ამათგან 6 ქართველია და 3 რუსი.

ამის გარდა მონასტერი ინახავს ერთ კლასიან საეკლესიო-სამრევლო სკოლას, რომელიც იმყოფება გალავან გარეთ, სამონასტრო შენობაში. ამ სკოლაში სწავლობენ ახლო მახლო მდებარე სოფლის შვილები. სკოლაში სწავლება უფასოა. დანიშნულია ორი მასწავლებელი, რომელიც მუდმივ ასწავლის. ეს სკოლა სამეცადინო-სამონასტრო სკოლის მაღალ კლასების მოწაფენი აქ ვარჯიშობენ, გაკვეთი-

ლებს აქ აძლევენ. საზოგადო სწავლება ამ სკოლაში ქართულ ენაზე სწარმოებს და რუსულ ენას ასწავლიან როგორც საგანს.

მონასტერში მონაზვნები და მორჩილი რიცხვით 190. ამათგან მარტო ხუთია ქართველი ხოლო დანარჩენები ყველა რუსებია. ამ რიცხვიდან 160 იმყოფება ბოდბეში, ხოლო 30 ტფილისში, მონასტრის სასტუმროს განყოფილებაში.

მონაზვნები და მორჩილნი დაიარებიან მთელს რუსეთში შემოწირულებათა შესაკრებათ, მაგრამ ამას გარდა მუშაობენ მონასტრის ზვარში, ბოსტნებში, ემსახურებიან მონასტერს და ამათხედვაა დავალებული სკოლის სამსახური: აქ ესენი სკამელს ამზადებენ, აცხობენ, რეცხავენ, ალაგებენ, ჰკერავენ, სწამლობენ, ემსახურებიან მასწავლებლებს და სხვა.

ალ. ჯორჯაძე.

ერთგული მეგობარი

ოსკარ უალდისა.

ერთს მშვენიერ დილას წყლის ვეებერთელა ვირთავამ სოროდგან თავი გამოჰყო და მიმოიხედა. იმასა ჰქონდა შუშის მაგვარი რგვალი თვალები და გაფიჩხებული ცისფერი უღვაშები, ხოლო გძელი კუდი კაცს ინდოეთის შავს რეზინს მოაგონებდა. იხვის პატარა, ყვითელი ქუქულები იქვე შორიახლო ტბორეში ცურავდნენ და თეთრი დედა-იხვი, ღია-წითელი ფეხებით, ცდილობდა ესწავლებინა მათთვის წყალში ყირამალა დგომა.

— საუკეთესო საზოგადოებაში თქვენ არასოდეს არ მიგიღებენ, თუ ყირამალა დგომას არ ისწავლით, — იმეორებდა ის და დრო გამოშვებით მაგალითს უჩვენებდა. მაგრამ ქუქულები ყურადღებას არ აქცევდნენ. ისინი ჯერ ისე ახალგაზრდანი იყვნენ, რომ სრულებით არ ესმოდათ, რას ნიშნავს საუკეთესო საზოგადოება.

— რა გაუგონარი ბავშვებია, — შეჰყვირა წყლის ვირთავამ, — ღირსია მაგათი დახრჩობა.

— სრულებითაც არა, — უპასუხა იხვმა, — ყოველი საქმის დასაწყისი ძნელია, და მშობლებმა უნდა მოთმინება იქონიონ.

— ოჰ, მე არა მესმის რა მაგ მშობლიური გრძნობებისა, — სთქვა წყლის ვირთავამ. — მე ოჯახი არა მაქვს; გათხოვილიც კი არა ვყოფილვარ; და არცა ვფიქრობ გათხოვებას. რასაკვირველია სიყვარულს თავისი კარგი მხარეები აქვს, მაგრამ მეგობრობა გაცილებით მაღლა სდგას. უანგარო მეგობრობაზედ კარგი და ამაღლებული გრძნობა არაფერია.

— შეიძლება ამიხსნათ, თუ რაში მდგომარეობს თქვენის აზრით ერთგული მეგობრის მოვალეობა? — ჰკითხა მწვანე ჰვინტამ, რომელიც იქვე ახლო ნერგის ტოტზედ იჯდა და იმათ ლაპარაკს ყურს უდებდა.

— დიად, მეც მინდოდა მაგის გაგება, — სთქვა იხვმა და გადავიდა რა ტბორეს მეორე მხარეს; წყალში ყირამალა დადგა, რომ თავისი ბავშვებისთვის ერთხელ კიდევ ეჩვენებინა კარგი მაგალითი.

— რა სულელური კითხვაა! — შეჰყვირა ვირთავამ, — რასაკვირველია ერთგული მეგობრისგან იმას ველი, რომ ის ჩემი ერთგული იყოს!

საქართველოს
გაზეთების

— თქვენ როგორღა უნდა მოჰქცევოდით? — ხელმეორედ შეეკითხა მას ჰენრი, თან ნერვის ტოტზედ ქანობა დაიწყო და თავის პატარა ფრთებს ერთმანეთსა სცემდა.

— მე თქვენი კითხვა არ მესმის, — უპასუხა ვირთაგვამ.

— ნება მომეცით ამის შესახებ ერთი ისტორია გავამბოთ, — უთხრა ჩიტმა.

— ჩემზედ ხომ არა? — ჰკითხა ვირთაგვამ, — მაშინ მე ყურს დაგიგდებთ. მე ძალიან მიყვარს რომელიმე ისტორიის გმირად ყოფნა.

— შეიძლება თქვენც შეგეხებოდეთ, — უპასუხა ჰენრი, ჩამოფრინდა ძირს, დაჯდა სკამიკაზედ და დაიწყო ერთგული მეგობრის ამბავი:

— ერთხელ, — ასე დაიწყო ჰენრი, — სცხოვრებდა ერთი პატარა, პატროსანი ყმაწვილი. სახელად განსი ერქვა.

— ძალიან შესანიშნავი იყო? — ჰკითხა ვირთაგვამ.

— არა, — უპასუხა ჰენრი, — სრულებით ჩვეულებრივი ბავშვი იყო და სხვებიდან არაფრით ირჩეოდა, იმას გარდა, რომ ძალიან კეთილი გული და სასაცილო, რგვალი და სათნოიანი სახე ჰქონდა. სცხოვრობდა პატარა ქოხში; სრულიად მარტო და ყოველ დღე თავის ბაღში მუყაითად მუშაობდა. მთელს იმ ახლო-მახლო იმის ბაღზედ კარგი ბაღი არსად იყო. იქ იდგა მიხაკი და ყარაფილი, ბიბილო-ბალახა და ფრანგული ბელდეჟური. იყო მშვენიერი ვარდები, წითლები და ყვითლები, ლილისფერი სოსანი და ცისფერი ია, ზამბახი და შავ-ბალახა, ალერდი და ცოცხობანა, პირველ ყვავილა და იაკოსტა, ნარგიზი და ვარდისფერი მიხაკი მრავლად ყვავოდნენ მთელი თვეების განმავლობაში; ერთი ყვავილი სცვლიდა მეორეს, ახარებდა თვალსა და მთელს ბაღს სასიამოვნო, ნაზი სურნელებით ავსებდა.

პატარა განსს მეგობარი ჰყვანდა, მაგრამ ყველაზედ ერთგული კი მეწისქვილე გუგო იყო. და მართლაც, მდიდარი მეწისქვილე იმდენად ერთგული იყო პატარა განსისა, რომ არასოდეს არ დაივიწყებდა, იმისი ბაღის ახლო გავლის დროს ლობეზედ არ გადასწდომოდა და ყვავილების თავგული ან სურნელოვან ბალახების ბლუჯა არ დაეგლიჯა და არ წაეღო თანა; ხოლო თუ ხილი შემოსული იყო, მლითა და ქლიავით არ აეგსო ჯიბეები.

— ნამდვილი მეგობრები უნდა ყველაფერს უზაზედ იყოფდნენ, — ამბობდა მეწისქვილე, და პატარა განსიც თავს უქნევდა, იღიმებოდა და ამბობდა, რომ ასეთი კეთილ-შობილური შეხედულობის მეგობარი ჰყავდა.

მეზობლებს უკვირდათ, რომ მდიდარი მეწისქვილე არაფრით არ უზღიდა განსსა, თუმცა ფქვილის სახვე ტომარები ასობით ეწყო წისქვილში, ხოლო მინდორში ამოვებდა ექვსს მწველელ ძროხას და მშვენიერ მატყლიანს ცხვრის დიდ ფარასა, მაგრამ განსი ამაზედ არასოდეს არ დაფიქრებულა და ყოველთვის უდიდესს სიამოვნებასა გრძობდა, როცა მეწისქვილის ენა-წყლიან საუბარს უანგარო და ერთგულ მეგობრობაზედ ყურს უგდებდა.

ასე მუშაობდა პატარა განსი თავის ბაღში. გაზაფხულზედ, ზაფხულობით და შემოდგომით ის სრულიად ბედნიერი იყო; მაგრამ როცა კი ზამთარი დადგებოდა და იმას არც ყვავილები და არც ხილი აღარა ჰქონდა, რომ გასასყიდად გაეტანა, მაშინ კი საკმარისად იტანჯებოდა სიცივითა და სიმშლით, და ხშირად წვებოდა მხოლოდ რამდენიმე მსხლის ჩირით ან ძველი კაკლით ნავახშმევი. ზამთრობით ის მარტობასაცა გრძობდა, რადგან მეწისქვილე იმის საწახავად აღარ მიდიოდა.

— სრულებით არაფერი მიზეზი არა მაქვს პატარა განსთან წავიდე, სანამ თოვლით დაფარულია მიწა, — ეუბნებოდა მეწისქვილე თავისს ცოლს. — როცა აღამიანი დაკირვებას იამენს, უნდა მარტო დავტოვოთ და ჩვენი მისვლით არ უნდა შევაწუხოთ. ჩემი შეხედულება მეგობრობაზედ ამგვარია და ექვიც კი არ შემაქვს მისს სიმაართლეში. დაფუცდი გაზაფხულის მოსვლას და მაშინ ვესტუმრები განსსა. მაშინ იმას შეეძლება პირველ-ყვავილას ერთი კალათი მითავაზოს, რაც ბავშვს ძალიან გაახარებს.

— შენ სულ სხვებისთვის ზრუნავ, — უპასუხებდა ცოლი, რომელიც სასიამოვნოდ მოგუზგუზე ბუბრის წინ დიდს სვარძელში ჩამჯდარიყო; — სწორედ ბევრსა ზრუნავ. შენი მეგობრობის შესახებ საუბრის ყურის გდება ჰემარიტი სიტკბოებაა! დარწმუნებული ვარ, მღვდელიც კი ვერ ილაპარაკებდა აგრე კარგად, იმის და მიუხედავად, რომ ის სამსართლიან სახლში სცხოვრობს და ნეკზედ ოქროს ბეჭედს ატარებს.

მომძიარე სამეურნეო სკოლები ამერიკაში.

ჩრდილოეთ-ამერიკის შეერთებული შტატები დიდ ყურადღებას აქცევენ სამეურნეო ცოდნის გავრცელებას. დიდძალ ფულსა ხარჯავენ სამეურნეო სკოლების დასაარსებლად და გაუმჯობესებულ იარაღების გასაფრცვლებლად. მაგრამ ყველას მაინც არ შეუძლიან ისარგებლოს იმ სკოლებით, რომლებიც უმთავრესად შედარებით ცენტრალურ ადგილებში იმართება. დიდძალი წვრილი მეურნენი ვერ ისმენენ იმ ლექციებს, რომლებსაც სპეციალისტები სამეურნეო ინსტიტუტებში კითხულობენ სამიწად-მოქმედო სამინისტრომ შემოიღო მმძიარე სკოლები. ვაგონებშია გაართული სკოლა—რკინის გზის ლიანდაგზე ვაგონი ნელა მიდი მოდის, აგროვებს წვრილ მეურნეებს. მოგზაურობის დროს ვაგონში უკითხავენ ლექციებს. ამ სურათზედაც ნაჩვენებია ასეთი ვაგონი, სადაც ლექციას კითხულობენ მერძევეობის შესახებ.

— არ იქნება პატარა განსს აქ დაუძახოთ? — იკითხა მეწისქვილის პატარა ვაჟმა. — თუ პატარა განსი გლახდა სცხოვრობს. ჩემი წინს ნახევარს მივცემ და ჩემს თეთრს ბაჭიებსაც ვაჩვენებ იმასა.

— სულელი ბავშვო! — შეჰყვირა მეწისქვილემ. — მე არ მესმის რა სარგებლობაა შენი სკოლაში სიარული; გეტყობა, შენ იქ ვერაფერს ისწავლი! პატარა განსი რომ აქ მოვიდეს და ჩვენი ანთებული ბუხარი, კარგი ვახშამი და

წითელი ღვინით სავსე დიდი ბოჩკები დაინახოს, ხომ მასში შურმა გაიღვიძა. შური კი საშინელი გრძობაა და ყოველგვარი გულის გაფუჭება შეუძლიან. მე კი, რასაკვირველია, ნებას არ მივცემ, რომ განსის გული ვინმემ გააფუჭოს. მე მისი საუკეთესო მეგობარი ვარ და ყოველთვის თვალ-ყურს ვადევნებ და დავიცავ ყოველ გვარი საცთურიდან. ამას გარდა განსი რომ აქ მოვიდეს, შეიძლება ფქვილი მთხოვოს ნისიდა, ამაზედ დათანხმება კი მე არას გზით არ შემიძლიან. ფქვილი სხვაა და მეგობრობა სხვა და ამ ორი საგნის არევა ერთმანეთში შეუძლებელია. ეს სიტყვები სხვა და სხვა ნაირადაც აწერებთან და სხვა და სხვა აზრიცა აქვთ — მგონი ეს ყველასთვის ცხადია!

— რა მშვენიერადაა ლაპარაკობ, — შენიშნა მეწისქვილეს ცოლმა, მოიყუდა ღვინით სავსე ჭიქა და თვალის დახამბამებაზედ გამოსცალა, — მე თითქმის ძალიც კი მომერია: სრულიად ისე, როგორც ეკლესიაში!

— ბევრი კარგად იქცევიან, — უპასუხა მეწისქვილემ, — მაგრამ კარგად კი ძალიან ცოტანი ლაპარაკობენ; ეს იმას ნიშნავს, რომ ლაპარაკი საქმეზედ ძნელია და, რასაკვირველია, ძვირფასიც, — და იმან სასტიკად შეხედა თავისს პატარა შვილს, რომელმაც თავისი თავი სრულიად შერცხვენილად იგრძნო, ჩაჰკიდა თავი და რამდენიმე ცრემლი ჩააგდო თავისს ჩაიში. — მაგრამ თუ გაიხსენებთ, რამდენად პატარა იყო, თქვენ უთუოდ აპატიებთ მასა...

— განა ამბავი ამით თავდება? — ჰკითხა წყლის ვირთაგვამ.

— რასაკვირველია, არა, — უპასუხა ჰენტიამ, — ეს მხოლოდ დასაწყისია.

— მაშ თქვენ ჩვენს საუკუნეს სრულებით ჩამორჩენილხართ, — განუცხადა ვირთაგვამ, — ყოველი კარგი მოამბე ეხლა ბოლოდგან იწყობს, თავზედ გადადის და შუანაწილით ათავებს. ეს ახალი მეტოდია, რაც გავიგე ერთი კრიტიკოსისაგან, რომელიც ამას წინად აქ ახლო სეირნობდა ვიღაც ყმაწვილ კაცთან და ძალიან ბევრს ლაპარაკობდა ამ საგნის შესახებ. ის მართალი უნდა იყოს ჯერ მარტო იმიტომ, რომ ცისფერი სათვალეები და მოტიტვლებული თავი ჰქონდა, და ყმაწვილი კაცის ყოველს შეკითხვაზედ ცხვირახმეკით უპასუხებდა ხოლმე: „სისულელეა“! მაგრამ თუ შეიძლება, განაგრძეთ თქვენი ამბავი. მეწისქვილემ ძალიან მომწონს; მე თითონ ადვსილი ვარ დიადი გრძობებით და მას სრულიად თანაფუგრძობ.

— კარგი, — სთქვა ჰენტიამ და ერთი ფეხიდან მეორეზედ გადახტა. გავიდა თუ არა ზამთარი და პირველ-ყვავილამ თავისი მკრთალ-ყვითელი ვარსკვლავები გაშალა, მეწისქვილემ გამოუცხადა თავისს ცოლს, რომ პატარა განსის დასათვალეებლად წავა.

— ახ, რა კეთილი გულისა ხარ — წარმოსთქვა ცოლმა, — სულ სხვებზედ ფიქრობ. არ დაივიწყო ყვავილებისთვის დიდი კალათის წადება.

მეწისქვილემ წისქვილს წყალი გადაუგდო, აიღო კალათი ხელში და გასწია განსისკენ.

— გამარჯობა, პატარა განსო, — შესძახა მან.

— გაგიმარჯოთ, — უპასუხა ბარზედ დაყრდნობილმა განსმა ღიმილით.

— სხვა, როგორ გაატარე ზამთარი?

— თქვენ ძალიან კეთილი ხართ, მაგას რამ მკითხავთ, — უთხრა განსმა, — ზამთარი ჩემთვის ძნელი იყო, მაგრამ ეხლა, როცა გაზაფხული დაგვიბრუნდა, კვლავ ბედნიერი ვარ და ჩემი ყვავილებიც კარგად მოდიან.

— ზამთარში ხშირად გიგონებდით ხოლმე ჩვენა, ვკფირობდით, დროს როგორ ატარებ...

— თქვენ ძალიან კეთილი ხართ, — გაიმეორა განსმა მეწისქვილემ და დაივიწყით შეთქი.

— განსო, მაკვირვებ, ღმერთმანი, — უთხრა მეწისქვილემ, — მეგობარი არასოდეს არ დაივიწყება. ეს მისი საკუთარი თვისებაა; მაგრამ მგონი შენ ვერასოდეს ვერ შეიმშვენებ ცხოვრების პოეტურ მხარეებს. მართლა, რა მშვენიერია შენი პირველ-ყვავილა.

— დიად, მართლაც მშვენიერია, — დაეთანხმა განსი, — და რა კარგია, რომ ის ასე ბევრია. წავიღებ და ბურგომისტრის ქალს მივყიდი, ხოლო იმ ფულით ახალ პატარა ურემს ვიყიდი ხელმეორედ.

— ხელმეორედ იყიდი ურემს? ვგონებ იმისი თქმა გინდა, რომ შენი ურემი გაყიდე? ნუ თუ მაგასთანა სისულელე ჩაიღინე?

— იძულებული ვიყავი გამეყიდა, რადგანაც ამ ზამთარს ძალიან გამიპირდა და ფულები სრულიად აღარა მქონდა, რომ პური მეყიდა. ჯერ ჩემი საღვთისწაულო კურტკის ვერცხლის ღილები გავყიდე, მერე ჩემი ვერცხლის ძეწკვი, შემდეგ დიდი ჩიბუხი და ბოლოს ურემიც. მაგრამ ეხლა ყველა ამას ხელმეორედ ვიყიდი.

— განსო, — უთხრა მეწისქვილემ, — ჩემს ხელ-ურემს მოგცემ. ის თუმცა გამართელი ვერ არის — ერთი მხარე გატეხილი აქვს და ღერძიც როგორღაც არ უვარგა, მაგრამ მაინც მოგცემ. ვიცი, რომ ეს ძალიან დიდი სულგრძელობაა ჩემის მხრივ და ბევრი სულელსაც დამიძახებს, რომ იმ ურემს შენ გაძღვე, მაგრამ მე იმათ არა ვგეგვარ. მე ვფიქრობ, რომ სულგრძელობა მეგობრობის საძირკველია. და ამასთანავე ახალი ხელ-ურემაც ვიყიდე. შეგიძლიან მშვადად იყო: ჩემს ხელ-ურემს მოგცემ.

— ღმერთმანი, ეგ ძალიან დიდსულოვანებაა თქვენის მხრით, — უთხრა პატარა განსმა და მისი მრგვალი სახე სიამოვნებით განათდა. — მე იმას ადვილად შევაკეთებ, სწორედ სიამისო ფიცარიცა მაქვს!

— ჰა, ფიცარი? — გაეხარდა მეწისქვილეს. — სწორედ ეხლა ჩემი საბძლის ჰერისთვის ფიცარი ძალიან მჭირდება. ერთი ფიცარი ცოტა დალბა, ჰუჭურუტანები გაუკეთა და მთელი ხორბალი დამიტენიანდება, თუ ეხლავე არ შევაკეთე. სწორედ დროზედ მოიგონე ეგ ფიცარი. შესანიშნავია, ჩემმა მზემ, — ერთი კეთილი საქმე მაშინვე მეორე კეთილ საქმეს იწვევს. მე ჩემს ხელის-ურემს მოგცემ, შენ კი ფიცარს მომცემ. რასაკვირველია, ხელ-ურემა ფიცარზედ გაცილებით მეტი ღირს, მაგრამ ნამდვილი მეგობრობა მაგისთანა უბრალო რამეს არ ანგარიშობს. წადი ბარებ ეხლავე გამომიტანე ფიცარი, რომ საბძელი დღესვე გავაკეთო.

— დიადაც! — და პატარა განსა გაიქცა და ფიცარი მოარბენინა.

— ე, ეს არც თუ ისე დიდაა, — სთქვა მეწისქვილემ ფიცარი რომ დინახა, — მგონი, ჩემი საბძლის ჰერის შეკეთების შემდეგ შენ აღარაფერი დაგრჩეს ხელ-ურემის შესაკეთებლად მაგრამ ეს, რასაკვირველია, ჩემი ბრალი არ არის. აბა, ეხლა, როცა ხელ-ურემს დაგპირდი, იმედია ყვავილებს მომცემ. აი კალათი, ვინძლო სულ გამივსო.

გ. ნამორაძე.

(დასასრული იქნება)

